

130329 Långfredagen Simon Johansson

Meditation vid korsandakten kl. 15.00
Markus: 15:21-41 (från: vid sjätte timmen)

Se världens frälsare, Jesus Kristus. Se världens frälsare, fästad vid korsets trä.

Vägen hit har varit lång, genom motgångar och lidanden. Det har varit många mörka stunder under vägen, kampen i Getsemane, brottningen med sig själv, brottningen med Gud, vad är din vilja med mig? Måste jag verkligen gå igenom detta? Lägg därtill den fysiska smärtan som han upplevde då hans kropp förnedras på vägen mot Golgata. Det var ingen enkel väg för Jesus honom att gå.

Av de som tidigare följt honom är bara några kvar, bara de kvar som stod honom närmast, Maria hans mor, Maria från Magdala och Salome och en officer som betraktade honom på avstånd. Soldaterna som tidigare hånat honom stod allt längre bort. Ibland har jag frågat mig själv om jag skulle varit kvar om jag var där då? Står jag kvar eller sviker jag när någon behöver mig?

Det blir mörkare, ungefär vid sjätte timmen, ungefär klockan tolv. Mörkret sänker sig över platsen, och över korset över de som är där. Som om tillvaron förbereder sig på att vila. Nu kan man inte göra mer, en känsla av maktlöshet infinner sig nu. Han får allt svårare att andas och blir allt mer utmärkt ju längre tiden går, han ber om något att dricka och får lite surt vin, lite vätska som håller honom vid liv en stund till. Som jag sa innan var bara några kvar, Maria och Maria från Magdala och Salome hörde till de som följde honom längst, ända hit. Jag tänker att vi är nog många som likt dem följt någon så långt ända till dödsögonblicket. Flera författare har försökt sig på att skildra det, en av dem är Mustafa Can som i boken "Tätt intill dagarna" berättar om den långa vägen när han får följa sin mor genom sjudomen till döden. Det är smärtsamt, men samtidigt också så vackert, för man kommer ju varandra så nära, kanske mer nära än annars.

De som stod allra närmast Jesus stod kvar hela vägen ända tills han inte orkar mer. När det inte finns mer att göra, när han inte orkar mer, är maktlös trots att han har all makt och känner sig övergiven av Gud och sörjer sina vänner, det är den som finns på korset. Vid nionde timmen som Jesus ger upp andan och ropar ut *Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?* Övergivningen triumferar, ser någon oss inte, ser någon inte, varför inte gripa in? Avväpnad, maktlös, han har fått somna in, Gud har fått somna in i vilan.

Jesus dör på korset av kärlek till oss och hela skapelsen. Han gör det av fri vilja och han ger sig själv som ett offer för att vi skall få leva. Gud är där frivilligt, utan tvång, han kunde välja att gå ner därifrån men han väljer att vara kvar.

Ibland tvingas vi kapitulera inför livets svårigheter, vi måste ibland inse att vi har förlorat slaget. Men frågan är om det alltid är ett misslyckande? För just i samma ögonblick som Jesus er ut att ha förlorat skyntar ju också ett hopp - *Det är fullbordat*. Vad då fullbordat, det var ju ett nederlag? Men paradoxen är att just här på korset, mitt i förnedringen sker det stora som förändrar allt. *Han fullgjorde vad vi borde och blir vår rättfärdighet* som vi sjunger i en psalm. Gud försonas med sig själv på mänsklighetens bakgård, bland smuts, kyla och likgiltighet. Lidandet kan vara oändligt, det visar väl korsets exempel, men det slutar inte där, han är här idag, aktiv i våra liv. Bortom korsets lidande och kval öppnar sig något nytt. Bortom det finns dess motsats, närvaro, liv och kraft. Korset är inte slutet utan början också början på något nytt i våra liv. Och det är här alldeles nära oss. Och det skall verkligen vara där, inte vara det som vi skjuter bort från oss. För korset är allt annat än frånvaro, korset är närvaro, här och nu.